

[Holdgaard.]

Lempelse af de Vilkaar, man bør stille til Ansøgerne, er der først en længere Udvikling fra Udvalgets Side, som slutter med følgende Bemærkning:

„I det nævnte Forhold ser derfor mange en Hovedårsag til, at sønderjydske Ansøgere hidtil kun i ringe Grad har opfyldt Jordlovenes Betingelser for Opnaelse af Statslaan, og de finder heri en Begrundelse for et Krav om en Lempelse af Lovenes Fordring om Tilstedeværelse af Egenkapital, for saa vidt angaar Sønderjylland.“

Det er disse Udtalelser i denne Beretning, som baade det ærede Medlem Hr. Kyed og jeg har sat vore Navne under, som jeg har hentydet til, og jeg mener, at det herved i fuld Udstrækning er bevist, at jeg var berettiget til at fremsætte de Synspunkter, at det Lovforslag, som vi her behandler, i videst mulig Udstrækning tager Hensyn til de enstemmige Henstillinger, vi fra det Udvalgs Side har rettet til forhenværende Statsminister og Landbrugsminister Madsen-Mygdal.

Schmidt: Jeg maa allerførst henvende mig til den sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Holdgaard. Det beror jo paa en fuldkommen Misforstaaelse, og jeg forstaaer i Grunden slet ikke, hvorledes den har kunnet opstaa, naar det ærede Medlem tror, at jeg har krævet noget særligt for Gaardmandssønnerne. Jeg har sagt, at der er ogsaa Gaardmandssønner, som ikke har Kapital, fordi de maa blive hjemme paa deres fædrene Gaard og hjælpe med der og derfor slet ikke har Lejlighed til at spare noget eller tjene noget eller gøre en Begyndelse. Men jeg har ønsket at stille dem lige med alle de andre: Arbejdere, der er arbejdsløse, Haandværkere, alle, hvem der ellers kan komme i Betragtning. Det ligger mig fuldkommen fjernt at forlange noget besynderligt for dem.

Dernæst maa jeg sige, at jeg forundrer mig meget, hvorledes det ærede Medlem Hr. P. Mortensen kan komme til det Indtryk, at jeg stod uvenlig overfor dette Lovforslag, naar jeg ikke har vendt mig mod en eneste af dets Paragraffer, men i Grunden blot har haft en hel Del Ønsker om, at der maatte sættes noget andet til endnu. Jeg har vendt mig mod Bestemmelser i de to tidligere behandlede Lovforslag, som delvis er et Grundlag, som dette Lovforslag bygger paa, naar deri den staar, at derskal administreres efter de Love, som gælder for Overdragelse af Jorder i offentlig Eje. Det har jeg sagt

noget om, men mod dette Lovforslags Bestemmelser aldeles ikke noget. Men jeg har mine særlige Ønsker. Jeg har heller ikke sagt, absolut ikke sagt, at dette Lovforslag skulde alene anvendes for den sønderjydske Befolkning. Det ved alle Medlemmer, som har hørt paa min Tale, at jeg udtrykkelig har sagt, at jeg anerkender, at det vil være nødvendigt ogsaa at kalde paa andre Landets Børn, fordi Befolkningen er saa tynd dernede, men at jeg ventede, at man gjorde alt, hvad der kunde gøres, udtømte enhver Mulighed, for at give Nordslesvigerne første Adgang til deres Jord. Lige saa lidt har jeg krævet nogen særlige Bestemmelser for Arbejderne, der kom fra det øvrige Land, hvad jo ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Mortensen mente, jeg havde sagt. Ingenting har jeg sagt om det.

Overfor det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen vil jeg gerne sige, at jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem om, at det gælder om ved dette Lovforslag at hjælpe de smaa, og jeg vil gerne tilføje, hvad enten det er Arbejdere, Haandværkere eller Gaardmandssønner, der ikke har noget. Men naar det ærede Medlem prøvede, hvad jeg gerne vil anerkende, at skifte Vej og Vind til begge Sider i den nationale Kamp, saa har jeg vel Lov til at sige, at Stillingen er for et nationalt Mindretal altid den, at man befinder sig i Forsvar. Det gør det danske Mindretal paa den anden Side Grænsen, det gør vi her, og det maa man tage med i Betragtning.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen talte om, at man jo ikke behøvede at komme ind paa en ny Debat om Valutaforholdene og om, hvad der er Skyld i, at Befolkningen dernede har tabt saa stor en Del af deres Formue. Nej, det behøver man jo ikke, og jeg har fra min Side erkendt, at der er forskellige Grunde, har heller ikke prøvet at sige, hvilken af Grundene der maaske er den største, og hvor Nøden mest kommer fra. At der er tabt Markkapital i høj Grad, ved jeg, og at Nøden har ramt alle, har jeg talt om. At Valutapolitikken har gjort det hele til sidst til en Katastrofe, er vel rigtigt, og det drejer sig ikke om Smaasager, naar den danske Statistik, som jeg har lagt til Grund for mine Betragtninger, opgiver, at over halvtredie Hundrede Millioner Kroner skattepligtig Formue er tabt i Tiden fra Regnskabsaaret 1921—22 til 1928—29, den Tid, der ligger bagefter den med Markkapital. Men det er, som det ærede Medlem siger, i Grunden helt rigtigt, at det ikke er det, det kommer an paa, men det kommer an